

Sygn. akt IV KK 98/17

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziellewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 30 marca 2017 r.

sprawy **A. K.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 18 lipca 2016 r., sygn. akt VII Ka (...)

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w C.

z dnia 11 lutego 2016 r., sygn. akt II K (...)

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża skazanego.**

UZASADNIENIE

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

W kasacji obrońcy skazanego A. K. podniesiono zarzuty:

1. **art 433 § 2 k.p.k. w zw. z art 457 § 3 k.p.k.** poprzez brak rozważenia, a tym samym brak rozpoznania wszystkich zarzutów apelacji obrońcy A. K. od wyroku Sądu I instancji, a w szczególności zawartego w apelacji obrońcy z wyboru skazanego, zarzutu naruszenia przez Sąd pierwszej instancji art. 167 k.p.k. we zw. z art. 201 k.p.k. poprzez zaniechanie dopuszczenia z urzędu dowodu z uzupełniającej opinii biegłego techniki motoryzacji i rekonstrukcji wypadków;
2. **art 366 § 1 k.p.k. w zw. z art 167 k.p.k. w brzmieniu przed dniem 1 lipca 2016 roku** poprzez zaniechanie wyjaśnienia w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji oraz Sądem Okręgowym personaliów osoby, która będąc świadkiem inkryminowanego zdarzenia, wezwała na miejsce zdarzenia pogotowie

ratunkowe, a w konsekwencji – zaniechanie przeprowadzenia dowodu z przesłuchania tej osoby w charakterze świadka;

3. **art 171 § 3 w zw. z art 167 k.p.k. w brzmieniu przed dniem 1 lipca 2016 roku** poprzez zaniechanie przeprowadzenia w toku postępowania dowodu z przesłuchania w charakterze świadka małoletniej pokrzywdzonej A. S.;

4. **art 454 § 2 k.p.k. w brzmieniu przed dniem 1 lipca 2016 roku** poprzez orzeczenie wobec skazanego surowszej kary pozbawienia wolności przy jednoczesnej zmianie ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wydania wyroku przez Sąd pierwszej instancji;

5. **art 7 k.p.k.** poprzez naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów przez Sąd Okręgowy w B. , któremu przypisać można charakter rażącego, a polegający na wyprowadzeniu ze zgromadzonych w sprawie dowodów wniosku, wedle którego w momencie bezpośrednio poprzedzającym zaistniały w sprawie wypadek, skazany nie miał w żaden sposób ograniczonej widoczności na przejście drogowe, w tym zwłaszcza za przejściem dla pieszych patrząc w kierunku przeciwnym do kierunku jazdy skazanego, nie znajdował się żaden pojazd;

Odnosząc się do nich należy wskazać:

ad. 1) Wbrew pogładowi Autora kasacji nie można przyjąć, aby Sąd Okręgowy w B. nie rozważył wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy z wyboru. Wprawdzie uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w B. nie jest bardzo rozbudowane, ale można w nim znaleźć odniesienie się do zarzutów z obu apelacji. Z treści tego uzasadnienia należy zaś wyprowadzić wniosek, że realia sprawy, zdaniem Sądu Okręgowego w B., nie wymagały przeprowadzenia dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej i ekspertyzy wypadków drogowych lub powołanie innego biegłego z tej dziedziny.

ad. 2) Nie wykazano w kasacji, aby ewentualne przeprowadzenie, po wcześniejszym ustaleniu personaliów, dowodu z zeznań osoby, która wezwała na miejsce zdarzenia karetkę pogotowia ratunkowego, mogło wpłynąć na ocenę przez Sąd Okręgowy w B. ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd Rejonowy w C.. Jak trafnie wywodzi Zastępca Prokuratora Rejonowego w C., w pisemnej odpowiedzi na kasację, nadto brak jest danych które wskazują na to, że osoba

wzywająca pogotowie rzeczywiście była świadkiem wypadku, a nie tylko i wyłącznie dostrzegła jego skutki i wezwała pomoc.

ad. 3) Także i ten zarzut jest bezzasadny. Sąd Najwyższy podziela w pełni ocenę tego zarzutu zawartą w pisemnej odpowiedzi na kasację i do tego dokumentu w tym fragmencie odsyła.

ad. 4) Również i ten zarzut jest oczywiście bezzasadny. Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej nie naruszył przepisu art. 454 § 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2016 r. W realiach przedmiotowej sprawy, nie doszło do zmiany przez Sąd Okręgowy w B., ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 11 lutego 2016 r. Nie jest trafne odwoływanie się w tym zakresie przez Autora kasacji, do wypowiedzi Sądu Najwyższego zawartych w uzasadnieniach wyroków z dnia 29 stycznia 2002 r., sygn. akt II KKN 398/99 i z dnia 23 kwietnia 2013 r., sygn. akt IV KK 395/12. Były bowiem one wypowiedziane w innych realiach faktycznych i prawnych. Przypomnieć trzeba, że Sąd Okręgowy w B. wyraźnie stwierdził, iż nie znalazł podstaw do kwestionowania ustaleń faktycznych zaskarżonego wyroku.

ad. 5) Ten zarzut jest w istocie skierowany przeciwko rozstrzygnięciu Sądu Rejonowego w C., czyli sądu pierwszej instancji. Sąd Okręgowy w B. nie przeprowadzał przecież postępowania dowodowego, ale jedynie, przez pryzmat wniesionych środków odwoławczych, dokonał oceny dowodów przeprowadzonej przez sąd pierwszej instancji.

Przedstawione względy zdecydowały, że Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. orzekł jak w postanowieniu.